

JOAN DIDION

Η ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΣΚΕΨΗΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ – ΕΠΙΜΕΤΡΟ:
Μυρσίνη Γκανά

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η χρονιά της μαγικής σκέψης**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Year of Magical Thinking
Από τις Εκδόσεις Alfred A. Knopf, Νέα Υόρκη 2005
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Joan Didion
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ – ΕΠΙΜΕΤΡΟ: Μυρσίνη Γκανά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Σαββίνα Χριστοπούλου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γιώγ Τρικεριώτη

© Joan Didion, 2005
© Εικόνες εξωφύλλου: Shutterstock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Κέδρος, 2011
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Μάρτιος 2026

ISBN 978-618-01-6543-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου. Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται προφυλάσσεται από διαδικασίες TDM-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΥ) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Since 1979

Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800	Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

JOAN DIDION Η ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΣΚΕΨΗΣ

Μετάφραση – Επίμετρο: Μυρσίνη Γκανά

Το βιβλίο αυτό είναι για τον Τζον και την Κιντάνα

I

Η ζωή αλλάζει απότομα.

Η ζωή αλλάζει στη στιγμή.

*Κάθεσαι να φας για βράδυ και η ζωή όπως την ξέρεις
τελειώνει.*

Το ζήτημα της αυτολύπησης.

Αυτές ήταν οι πρώτες λέξεις που έγραψα αφότου συνέβη. Η ημερομηνία στο αρχείο του Microsoft Word («Περί αλλαγής-σημειώσεις.doc») λέει «20 Μαΐου 2004, 11:11 μ.μ.», αλλά μάλλον είχε τύχει να ανοίξω το αρχείο και το έσωσα μηχανικά κλείνοντάς το. Δεν είχα κάνει καμία αλλαγή σε εκείνο το αρχείο τον Μάιο. Δεν είχα κάνει καμία αλλαγή σε εκείνο το αρχείο από τότε που είχα γράψει αυτές τις λέξεις, τον Ιανουάριο του 2004, μία ή δύο ή τρεις μέρες μετά το συμβάν.

Για πολύ καιρό δεν έγραψα τίποτε άλλο.

Η ζωή αλλάζει στη στιγμή.

Μια συνηθισμένη στιγμή.

Σε κάποια φάση, προκειμένου να διατηρήσω στη μνήμη μου ό,τι μου είχε φανεί πιο συγκλονιστικό σε σχέση με αυτό που είχε συμβεί, σκέφτηκα να προσθέσω αυτές τις λέξεις,

«μια συνηθισμένη στιγμή». Κατάλαβα αμέσως πως δεν ήταν απαραίτητο να προσθέσω τη λέξη «συνηθισμένη», γιατί δεν υπήρχε περίπτωση να την ξεχάσω: η λέξη δεν έφευγε ποτέ από το μυαλό μου. Μάλιστα, ακριβώς το ότι όσα προηγήθηκαν του συμβάντος ήταν τόσο συνηθισμένα ήταν αυτό που με εμπόδιζε να πιστέψω πραγματικά ότι είχε συμβεί, να το αφομοιώσω, να το χωνέψω, να το ξεπεράσω. Αναγνωρίζω τώρα ότι δεν υπήρχε τίποτα ξεχωριστό σ' αυτό: μπροστά σε μια ξαφνική καταστροφή επικεντρωνόμαστε όλοι στο πόσο οι συνθήκες μέσα στις οποίες συνέβη το αδιανόητο δεν είχαν τίποτα το ιδιαίτερο, ο καθαρός γαλάζιος ουρανός από τον οποίο κατέπεσε το αεροπλάνο, η αδιάφορη διαδρομή για κάποια μικροδουλειά που κατέληξε με το αμάξι στις φλόγες στην άκρη του δρόμου, οι κούνιες όπου τα παιδιά έπαιζαν όπως πάντα όταν ο κροταλίας επιτέθηκε ξαφνικά μέσα από τον κισσό. «Επέστρεφε στο σπίτι από τη δουλειά –χαρούμενος, επιτυχημένος, υγιής– και μετά, πάει», διάβασα την αφήγηση μιας νοσοκόμας ψυχιατρικής κλινικής της οποίας ο σύζυγος είχε σκοτωθεί σε τροχαίο ατύχημα. Το 1966 έτυχε να πάρω συνεντεύξεις από πολλούς ανθρώπους που ζούσαν στη Χονολουλού το πρωί της 7ης Δεκεμβρίου 1941· μηδενός εξαιρουμένου, αυτοί οι άνθρωποι ξεκινούσαν την αφήγησή τους για το Περλ Χάρμπορ λέγοντάς μου πόσο «συνηθισμένο κυριακάτικο πρωινό» ήταν εκείνο. «Ήταν μια εντελώς συνηθισμένη, ωραία μέρα του Σεπτεμβρίου», λένε ακόμη οι άνθρωποι όταν τους ζητάνε να περιγράψουν εκείνο το πρωί που τα αεροπλάνα της πτήσης 11 της American Airlines και της πτήσης 175 της United Airlines έπεσαν στους πύργους του Παγκόσμιου Κέντρου Εμπορίου στη Νέα Υόρκη. Ακόμα και η έκθεση της Επιτρο-

πής για την 11η Σεπτεμβρίου ξεκινά με αυτό το αφηγηματικό σχόλιο που φαίνεται να εκφράζει πάντα κάποιο κακό προαίσθημα και ταυτόχρονα εμβρόντητη έκπληξη: «Η Τρίτη, 11 Σεπτεμβρίου 2001, ξημέρωσε με ήπιες θερμοκρασίες και σχεδόν καθόλου σύννεφα στα ανατολικά των Ηνωμένων Πολιτειών».

«Και μετά – πάει». Μέσα στη ζωή βρισκόμαστε στον θάνατο*, ψάλλουν οι Επισκοπικοί δίπλα στον τάφο. Αργότερα κατάλαβα ότι πρέπει να είχα επαναλάβει λεπτομερέστατα ό,τι συνέβη σε όποιον άνθρωπο ήρθε στο σπίτι εκείνες τις πρώτες εβδομάδες, σε όλους εκείνους τους φίλους και τους συγγενείς που έφερναν φαγητά και ετοίμαζαν ποτά και έστρωναν το τραπέζι στην τραπεζαρία για όλους όσοι ήταν εκεί την ώρα του μεσημεριανού ή του δείπνου, σε όλους εκείνους που μάζευαν τα πιάτα και έβαζαν στην κατάψυξη ό,τι περίσσευε και έβαζαν μπροστά το πλυντήριο πιάτων και γέμιζαν το κατά τα άλλα άδειο σπίτι μας (δεν μπορούσα ακόμα να το σκεφτώ ως σπίτι μου) ακόμα και αφού εγώ είχα πάει στο υπνοδωμάτιο (το δικό μας υπνοδωμάτιο, εκείνο όπου σε έναν καναπέ βρισκόταν ακόμα μια XL ρόμπα από ξεθωριασμένο πετσετέ ύφασμα που είχε αγοραστεί τη δεκαετία του '70 στο κατάστημα *Richard Carroll* στο Μπέμπερλι Χιλς) και είχα κλείσει την πόρτα. Εκείνες οι στιγμές, όπου με καταλάμβανε απότομα μια εξάντληση, είναι αυτό

* Η λατινική φράση *Media vita in morte sumus* («Μέσα στη ζωή βρισκόμαστε στον θάνατο») προέρχεται από έναν μεσαιωνικό ύμνο, πιθανώς γραμμένο από τον μοναχό Νοτκέρ τον Τραυλό (Notker Balbulus) της Μονής του Αγίου Γάλλου τον 9ο αιώνα. Αποτελεί μέρος της Γρηγοριανής παράδοσης και χρησιμοποιήθηκε σε Λειτουργίες της Μεγάλης Τεσσαρακοστής και σε τελετές θανάτου. (Σ.τ.Μ.)

που θυμάμαι πιο καθαρά από τις πρώτες μέρες και εβδομάδες. Δε θυμάμαι καθόλου να αφηγούμαι σε κάποιον τις λεπτομέρειες, αλλά πρέπει να το είχα κάνει, γιατί όλοι έδειχναν να τις ξέρουν. Κάποια στιγμή σκέφτηκα το ενδεχόμενο να είχαν μάθει τις λεπτομέρειες της ιστορίας ο ένας από τον άλλο, αλλά το απέκλεισα αμέσως: η ιστορία που ήξερε ο καθένας τους ήταν κάθε φορά εξαιρετικά ακριβής για να έχει περάσει από στόμα σε στόμα. Προερχόταν από μένα.

Ακόμα ένας λόγος που ήξερα πως η ιστορία προερχόταν από μένα ήταν ότι καμία από τις εκδοχές που άκουσα δεν περιλάμβανε τις λεπτομέρειες που δεν μπορούσα ακόμα να αντιμετωπίσω, όπως για παράδειγμα το αίμα στο πάτωμα του σαλονιού που έμεινε εκεί μέχρι που ήρθε ο Χοσέ το επόμενο πρωί και το καθάρισε.

Ο Χοσέ. Που ήταν μέλος του σπιτικού μας. Υποτίθεται ότι θα έπαιρνε την πτήση για το Λας Βέγκας αργότερα εκείνη την ημέρα, 31 Δεκεμβρίου, αλλά δεν πήγε ποτέ. Ο Χοσέ έκλαιγε εκείνο το πρωί καθαρίζοντας το αίμα. Όταν του είπα τι είχε συμβεί, δεν είχε καταλάβει. Ασφαλώς δεν ήμουν η ιδανική αφηγήτρια αυτής της ιστορίας, κάτι στην εκδοχή που περιέγραψα ήταν ταυτόχρονα υπερβολικά αυθόρμητο και υπερβολικά ελλειπτικό, κάτι στο ύφος μου δεν είχε καταφέρει να διαβιβάσει την κεντρική πληροφορία της κατάστασης (θα σημείωνα την ίδια αποτυχία αργότερα, όταν χρειάστηκε να το πω στην Κιντάνα), αλλά τη στιγμή που ο Χοσέ είδε το αίμα, κατάλαβε.

Είχα μαζέψει εκείνο το πρωί τις σύριγγες και τα ηλεκτρόδια του ηλεκτροκαρδιογράφου, προτού έρθει, αλλά δεν άντεχα να αντιμετωπίσω το αίμα.

Εν περιλήψει.

Είναι τώρα, καθώς ξεκινάω να το γράφω αυτό εδώ, το απόγευμα της 4ης Οκτωβρίου 2004.

Πριν από εννέα μήνες και πέντε μέρες, γύρω στις εννέα το βράδυ της 30ής Δεκεμβρίου 2003, ο σύζυγός μου, Τζον Γκρέγκορι Νταν, φάνηκε να παθαίνει (ή όντως έπαθε), στο τραπέζι όπου μόλις είχαμε καθίσει οι δυο μας για δείπνο στο καθιστικό του διαμερίσματός μας στη Νέα Υόρκη, ένα αιφνίδιο, εκτεταμένο, οξύ στεφανιαίο επεισόδιο που προκάλεσε τον θάνατό του. Το μοναχοπαιδί μας, η Κιντάνα, νοσηλευόταν εδώ και πέντε βράδια σε κωματώδη κατάσταση σε μια Μονάδα Εντατικής Θεραπείας στο τμήμα Σίνγκερ του Ιατρικού Κέντρου Beth Israel, που βρισκόταν τότε στη λεωφόρο Ιστ Εντ (έκλεισε τον Αύγουστο του 2004), γνωστότερου ως “Beth Israel North” ή «το παλιό Νοσοκομείο των Γιατρών», όπου η ασθένεια που αρχικά φαινόταν να είναι μια χειμωνιάτικη γρίπη αρκετά βαριά ώστε να τη στείλει στα Επείγοντα του νοσοκομείου το πρωί των Χριστουγέννων, είχε εξελιχθεί ταχύτατα σε πνευμονία και σηπτικό σοκ. Αυτή είναι η δική μου απόπειρα να βγάλω άκρη από την περιόδο που ακολούθησε, τις εβδομάδες και στη συνέχεια τους μήνες που ξεθεμέλιωσαν κάθε ακλόνητη ιδέα που μπορεί να είχα ποτέ σχετικά με τον θάνατο, την ασθένεια, τον νόμο των πιθανοτήτων και την τύχη, την καλοτυχία και την κακοτυχία, τον γάμο και τα παιδιά και τη μνήμη, σχετικά με το πένθος, σχετικά με τους τρόπους με τους οποίους οι άνθρωποι αποδέχονται ή όχι το γεγονός ότι η ζωή τελειώνει, σχετικά με το πόσο ρηχή είναι η λογική, σχετικά με την ίδια τη ζωή. Έχω υπάρξει συγγραφέας σε όλη μου τη ζωή. Ως συγγραφέας, ακόμα κι όταν ήμουν παιδί, πολύ προτού αρ-

χίσουν να δημοσιεύονται αυτά που έγραφα, καλλιέργησα μια αίσθηση πως το ίδιο το νόημα μπορούσε να βρεθεί στους ρυθμούς των λέξεων και των προτάσεων και των παραγράφων, μια τεχνική που μου επέτρεπε να κρατάω ό,τι σκεφτόμουν ή πίστευα πίσω από ένα ολόένα και πιο αδιαπέραστο σμάλτο. Ο τρόπος που γράφω είναι αυτό που είμαι, ή αυτό που έχω γίνει, ωστόσο στην προκειμένη περίπτωση εύχομαι να είχα, αντί για λέξεις και τους ρυθμούς τους, μια αίθουσα κινηματογραφικού μοντάζ, εξοπλισμένη με ψηφιακό σύστημα επεξεργασίας εικόνων όπου θα μπορούσα να πατήσω ένα κουμπί και να ακυρώσω τη χρονική αλληλουχία, να σας δείξω ταυτόχρονα όλα τα καρέ της μνήμης που μου έρχονται αυτή τη στιγμή, να σας αφήσω να επιλέξετε τα πλάνα, τις ελάχιστες διαφορετικές εκφράσεις, τις παραλλαγές στην απόδοση των ίδιων λέξεων. Στην προκειμένη περίπτωση χρειάζομαι κάτι παραπάνω από λέξεις για να βρω το νόημα. Στην προκειμένη περίπτωση έχω ανάγκη οτιδήποτε είναι αυτό που σκέφτομαι ή πιστεύω να είναι προσπελάσιμο, έστω και μόνο για εμένα την ίδια.

2

Τρίτη 30 Δεκεμβρίου 2003.

Είχαμε επισκεφθεί την Κιντάνα στη Μονάδα Εντατικής Θεραπείας στον έκτο όροφο του Beth Israel North.

Είχαμε γυρίσει στο σπίτι.

Είχαμε συζητήσει αν θα βγαίναμε για φαγητό ή αν θα τρώγαμε μέσα.

Είπα ότι θα άναβα το τζάκι, μπορούσαμε να φάμε στο σπίτι.

Άναψα το τζάκι, άρχισα να ετοιμάζω το βραδινό, ρώτησα τον Τζον αν ήθελε ένα ποτό.

Του έβαλα ένα ουίσκι και του το πήγα στο καθιστικό, όπου διάβαζε στη συνηθισμένη του θέση, στην πολυθρόνα δίπλα στη φωτιά.

Το βιβλίο που διάβαζε ήταν *Το τελευταίο καλοκαίρι της Ευρώπης: Ποιος ξεκίνησε τον Μεγάλο Πόλεμο το 1914*; του Ντέιβιντ Φρόμκιν, ένα δεμένο δοκίμιο από τον εκδότη.

Τελείωσα το μαγείρεμα και έστρωσα το τραπέζι στο καθιστικό όπου, όταν ήμασταν μόνοι στο σπίτι, μπορούσαμε να τρώμε κοιτάζοντας τη φωτιά. Διαπιστώνω ότι τονίζω τη φωτιά, γιατί η φωτιά ήταν σημαντική για μας. Μεγάλωσα στην Καλιφόρνια, ζήσαμε εκεί με τον Τζον είκοσι τέσσερα

χρόνια, στην Καλιφόρνια θερμαίναμε τα σπίτια μας ανάβο-
ντας το τζάκι. Ανάβαμε το τζάκι ακόμα και τα καλοκαιρινά
βράδια, γιατί έπεφτε ομίχλη. Η φωτιά σήμαινε πως ήμασταν
στο σπίτι, πως ήμασταν προστατευμένοι, πως ήμασταν
ασφαλείς για τη νύχτα. Άναψα τα κεριά. Ο Τζον ζήτησε δεύ-
τερο ποτό προτού καθίσουμε. Του το έφερα. Καθίσαμε. Η
προσοχή μου ήταν στραμμένη στο ανακάτεμα της σαλάτας.

Ο Τζον μιλούσε, κι ύστερα δε μιλούσε πια.

Κάποια στιγμή μέσα στα δευτερόλεπτα ή το λεπτό πριν
σταματήσει να μιλάει με είχε ρωτήσει αν είχα βάλει single
malt ουίσκι στο δεύτερο ποτό του. Είχα πει πως όχι, είχα βά-
λει το ίδιο ουίσκι με το πρώτο. «Ωραία», είχε πει. «Δεν ξέ-
ρω γιατί, αλλά μου φαίνεται ότι δεν πρέπει να τα ανακα-
τεύει κανείς». Κάποια άλλη στιγμή μέσα σε εκείνα τα δευ-
τερόλεπτα ή εκείνο το λεπτό έλεγε γιατί ο Πρώτος Παγκό-
σμιος Πόλεμος ήταν το καθοριστικό γεγονός που διαμόρ-
φωσε όλο τον υπόλοιπο εικοστό αιώνα.

Δεν έχω ιδέα σε ποιο θέμα βρισκόμασταν, στο ουίσκι ή
τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, τη στιγμή που σταμάτησε
να μιλάει.

Θυμάμαι μόνο ότι σήκωσα το βλέμμα. Το αριστερό του
χέρι ήταν ανασηκωμένο και το κεφάλι του κρεμόταν μπρο-
στά, ήταν ακίνητος. Στην αρχή νόμισα πως έκανε κάποιο
κακό αστείο, μια απόπειρα να ελαφρύνει λίγο εκείνη τη δύ-
σκολη μέρα.

Θυμάμαι πως είπα *Μην το κάνεις αυτό*.

Όταν δεν αντέδρασε, η πρώτη μου σκέψη ήταν πως είχε
αρχίσει να τρώει και είχε πνιγεί. Θυμάμαι να προσπαθώ να
τον ανασηκώσω αρκετά από την πλάτη της καρέκλας ώστε
να του κάνω τη λαβή Χάιμιλχ. Θυμάμαι την αίσθηση του βά-

ρους του καθώς έπεσε μπροστά, χτυπώντας πρώτα στο τραπέζι, μετά στο πάτωμα. Στην κουζίνα, δίπλα στο τηλέφωνο, είχα κολλήσει μια κάρτα με τους αριθμούς τηλεφώνου των ασθενοφόρων του νοσοκομείου New York-Presbyterian. Δεν είχα κολλήσει τους αριθμούς δίπλα στο τηλέφωνο επειδή περίμενα να συμβεί κάτι τέτοιο. Είχα κολλήσει τους αριθμούς δίπλα στο τηλέφωνο σε περίπτωση που κάποιος στην πολυκατοικία χρειαζόταν ασθενοφόρο.

Κάποιος άλλος.

Κάλεσα έναν από αυτούς τους αριθμούς. Κάποιος στο τηλέφωνο ρώτησε αν ανέπνεε. Είπα *Ελάτε γρήγορα*. Όταν έφτασε το ασθενοφόρο, προσπάθησα να τους πω τι είχε συμβεί αλλά, προτού προλάβω να τελειώσω, το σημείο του καθιστικού όπου βρισκόταν πεσμένος ο Τζον είχε μετατραπεί σε τμήμα επειγόντων περιστατικών. Ένας τους (ήταν τρεις, ίσως τέσσερις, ακόμα και μια ώρα αργότερα δε θα μπορούσα να πω με σιγουριά) μιλούσε με το νοσοκομείο για το ηλεκτροκαρδιογράφημα που, απ' ό,τι φαίνεται, τους είχαν ήδη διαβιάσει. Ένας άλλος άνοιγε την πρώτη ή τη δεύτερη σύριγγα από τις πολλές που θα ακολουθούσαν. (Επινεφρίνη; Λιδοκαΐνη; Προκαϊναμίδη; Μου έρχονταν στο μυαλό τα ονόματα αλλά δεν είχα ιδέα από πού.) Θυμάμαι πως είπα μήπως είχε πνιγεί. Αυτή η πιθανότητα απορρίφθηκε με μια κίνηση ενός δαχτύλου: οι αεραγωγοί ήταν ανοιχτοί. Τώρα τους έβλεπα να χρησιμοποιούν απινιδωτή, μια απόπειρα να αποκαταστήσουν κάποιο καρδιακό ρυθμό. Πέτυχαν κάτι που θα μπορούσε να είναι φυσιολογικός σφυγμός (ή έτσι μου φάνηκε, ήμασταν όλοι σιωπηλοί, υπήρξε ένα απότομο τίναγμα), μετά χάθηκε, και ξανάρχισαν από την αρχή.

« Η ζωή αλλάζει απότομα.
Η ζωή αλλάζει στη στιγμή.
Μια συνηθισμένη στιγμή.
Αυτές ήταν οι πρώτες λέξεις που έγραψα αφότου συνέβη.
Για πολύ καιρό δεν έγραψα τίποτε άλλο.

Εν περιλήψει.

Είναι τώρα, καθώς ξεκινάω να το γράφω αυτό εδώ, το απόγευμα της 4ης Οκτωβρίου 2004.

Πριν από εννέα μήνες και πέντε μέρες, γύρω στις εννέα το βράδυ της 30ής Δεκεμβρίου 2003, ο σύζυγός μου, Τζον Γκρέγκορι Νταν, φάνηκε να παθαίνει (ή όντως έπαθε), στο τραπέζι όπου μόλις είχαμε καθίσει οι δυο μας για δείπνο στο καθιστικό του διαμερίσματός μας στη Νέα Υόρκη, ένα αιφνίδιο, εκτεταμένο, οξύ στεφανιαίο επεισόδιο που προκάλεσε τον θάνατό του.

Έτσι ξεκίνησε για μένα η χρονιά της μαγικής σκέψης. »

Η εξερεύνηση μιας σπαρακτικά προσωπικής και ταυτόχρονα καθολικής εμπειρίας: μια απόπειρα κατανόησης της θνητότητάς μας μέσα από το πορτρέτο ενός ξεχωριστού γάμου και τις στιγμές μιας ολόκληρης ζωής.

Ένα εξομολογητικό χρονικό πένθους που έχει καθιερωθεί ως σημείο αναφοράς για τη διαχείριση της απώλειας από μια εμβληματική μορφή της Νέας Δημοσιογραφίας και μια φωνή που καθόρισε την αμερικανική λογοτεχνία.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s y c h o g i o s . g r

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣ: 31818